

Trâm Vụn Hương Phai

Chương 68

Thuở Thiếu Thời

“**C**ung nghênh Đông Cực Thanh Ly Ứng Uyên Đế Quân vượt qua thất thế kiếp độ, trở về Thiên đình.”

“Chỉ Tích, Lục Cảnh, Chuồng Thư cung nghênh đế tọa hồi phủ.” Giọng Chỉ Tích lãnh lót như tiếng ngọc vỡ.

Ông trời bày một trò đùa không thể lớn hơn.

Nhan Đạm nhất thời không biết nên bộc lộ cảm xúc gì, chỉ đành chọn mang bộ mặt dửng dưng: “Chúc mừng!”.

Kinh qua thất thế kiếp độ không phải dễ dàng, nhưng hẳn nhất định có thể làm được, cũng như năm xưa vậy.

Nhan Đạm chỉ nghe vù vù bên tai, nàng thoáng nhìn thấy Dư Mặc bủa rộng kết giới, phong kín toàn bộ Da Lan Sơn Cảnh. Nàng nhớ năm xưa sư tôn từng bảo, sở dĩ Cửu Thần Tam Đế không thường tụ họp là vì e tiên khí của bản thân ảnh hưởng đến thần khí của đối phương, khi đó dù là Thiên đình cũng có thể qua một đêm bị quét sạch.

Dư Mặc làm vậy, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Nhan Đạm đứng dậy. Tình cảnh hiện giờ là do một tay nàng tạo thành, nàng không thể lúc nào cũng đùn cho Dư Mặc trách nhiệm dọn dẹp cho mình. Trước đây nàng cứ nghĩ con gái có thể không cần yếu đuối, sau này mới hay hoàn toàn không phải. Trải qua bao nhiêu biến cố, nàng đều vực chút hơi tàn lết dậy bước tiếp. Nhưng thật sự khiến người ta tủi lòng, e là kẻ sau khi chịu thiệt chỉ lặng lẽ xoay người, bỏ lại một bóng lưng mong manh. Còn nàng, hết lần này đến lần khác trước mặt Ứng Uyên, đều chỉ có thái độ bất cần, vô tâm vô tình.

Nhan Đạm hoảng loạn lùi lại hai bước, xoay người chạy hộc tốc về phía Dư Mặc. Vừa nhắc chân chưa được mấy bước thì bỗng một luồng sáng lóe qua, một lớp kết giới kiên cố chắn ngang trước mặt nàng. Nhan Đạm khó khăn quay người, trần trối nhìn sang thì thấy Đường Châu đã đứng cách mình một khoảng không xa, tay áo nhẹ lay trong gió, hết như tiên quân trẻ tuổi năm nào bên bờ Dao Trì mây mù vẫn vút.

Dầu dung mạo có đôi thay, phong thái tuyệt nhiên bất biến. Nhưng nàng xưa nay chưa từng mang Đường Châu và Ứng Uyên đặt cạnh nhau. Nàng cứ tưởng Ứng Uyên nhất định vẫn đang an ổn trên Thiên đình, không cần nếm khổ của thất thế luân hồi. Dù cho cuối cùng không thuộc về mình, nàng cũng không có ý định đạp đổ. Huống hồ với nàng mà nói, Ứng Uyên thật sự rất tốt.

“Địa Chỉ đã thu hồi, Da Lan Sơn Cảnh bắt buộc bị hủy diệt. Người có sang đây cũng không làm được gì.” Ít lâu sau, Đường Châu trầm giọng cất lời.

Nhan Đạm chỉ thấy cổ họng khô khốc, bao nhiêu lời nghẹn ứ trong lòng không tài nào thốt ra khỏi miệng. Nàng cứ ngỡ vật đổi sao dời, không còn gì là không thể đổi mặt nay mới rõ, một khi ký ức bị khơi dậy, chuyện xưa vẫn cứ ủa về liên miên không ngớt. Nàng nghe thấy đối phương dùng giọng khàn khàn, gọi khẽ: “Nhan Đạm”. Tiếng gọi này đã đánh thức nàng.

Nhan Đạm đột ngột giật lùi, va phải bề mặt kết giới sau lưng, lòng thoáng bình tĩnh đôi chút: “Mau gỡ bỏ kết giới”.

Đường Châu lặng lẽ nhìn nàng, song vẫn đứng im bất động.

Nhan Đạm siết chặt nắm tay dưới lớp áo, hét to về phía hấn: “Gỡ bỏ kết giới mau! Ta kiếp này có nợ nần ai cũng chưa từng nợ người nữa điều, giờ người đã phá nát nơi này, dựa vào đâu đòi nhúng tay vào việc của ta?!”. Vừa hét giọng nàng như vừa chực khóc, rõ là miệng hùm gan sứa, một chút khí thế cũng không có.

Đường Châu hất nhẹ tay áo. Gió dữ chực sẵn không còn ngần ngại gì, hung hãn rống gầm cuộn cuộn quét tới, dập tắt những tia sáng cuối cùng trong mắt hấn. Hấn khẽ nhắm mắt, lòng nghĩ, nếu ngay đến bản thân còn không cách nào tha thứ được việc mình đã làm, vậy có thể mong ai hiểu cho?

Xếp cuối trong hàng Cửu Thần Tam Đế, ngay từ đầu hấn đã tự rõ bản thân không giống Tử Hư Đế Quân hay Nguyên Thủy Trường Sinh Đại Đế. Đặc biệt là Tử Hư Đế Quân, tiên giai Đế Quân có được là do tích lũy từ những công lao lập được, không như Thanh Ly Đế Quân hấn đã được quyết định từ khi sinh ra.

Thượng cổ thần khí tập trung tính lực và tâm huyết của các vị sáng thủy tiên thần, tiên khí trên người hấn lại trùng hợp khớp với Địa Chỉ.

Chỉ nhớ từ thuở thiếu niên đã chẳng mấy khi có thời gian rỗi, cả ngày không phải đọc sách thì là tu đạo, ngoài ra không còn việc gì khác. Bản tính hấn hiếu thắng, không muốn thua kém đồng liêu, may trời không phụ kẻ cần cù, sau vài trăm năm việc tu học cũng tiến bộ không ít.

Lục Cảnh là do Ngọc Đế cho về cạnh hấn từ sớm. Hành xử cẩn trọng trang nghiêm, xét tác phong còn nhỉnh hơn Tử Hư Đế Quân. Ứng Uyên thuở thiếu niên cảm thấy Lục Cảnh quy củ đến mức có phần nhàm chán, không khỏi muốn vạch lá tìm sâu để kiếm cơ thay tiên tùy khác, sau mới phát hiện Lục Cảnh tiên quân là hiện thân của khuôn vàng thước ngọc trong chúng tiên, muốn bới lông tìm vết cũng khó.

Mọi việc cứ thế tiếp diễn cho đến trận chiến giữa Thiên đình và tà thần.

Mắt hấn bị trúng hỏa độc, mỗi ngày thức dậy màng sương trước mắt lại dày thêm một ít, hấn biết không lâu nữa bản thân sẽ không còn nhìn thấy. Đây là thời kỳ gian nan nhất hấn từng trải qua, kết cục liệu trước rành rành, nhưng chỉ

có thể khoan tay chịu trôi. Lăng Hoa Nguyên Quân có lần ghé sang, nhắc đến trái tim tứ diệp hạm đạ có khả năng trị bách bệnh. Hắn biết Chi tiên tử dưới tọa mình chân thân là tứ diệp hạm đạ, nhưng nếu vì vậy moi tim nàng ấy thì thật hạ lưu ti tiện, thứ việc này hắn không làm được.

Có lần hỏa độc phát tác, Lục Cảnh tiên quân đang hầu hạ bên cạnh, hắn thần trí bất minh, đã đả thương đối phương đến mất đi một nửa tu vi. Từ sau sự cố đó, các tiên tùy dưới trướng đều bị dọa cho hồn bay phách tán, hễ trông thấy hắn là run lập cập. Ứng Uyên bấy giờ đã mỗi lúc một không khống chế được tiên khí trên người, chỉ còn cách giam mình ở Địa Nhai cực nam Thiên đình.

Những đợt hôn mê ngày một dài, thời gian tỉnh táo lại ngày một ít, có lẽ chẳng bao lâu nữa hắn sẽ bị Côn Luân thần thụ hút cạn tu vi mà chết. Thiên long của tây phương Thiên Trúc trước khi nguyên thần tiêu vong toàn thân sẽ mục rữa, bốc mùi hôi thối, bị chúng thần hắt hủi, ném trọn khổ sở của thế gian. Hắn cũng sẽ có kết cục tương tự.

Phía nam Địa Nhai, hắn đã quen biết Nhan Đạ.

Hôm ấy hắn hiếm khi được dịp tỉnh táo, nghe nàng từ ngoài xông vào bèn ra tay giúp, trong lòng còn có chút kinh ngạc: Không biết học trò nhà tiên quân nào, chạy nhảy lung tung, đến chốn hoang vu tiêu điều này cũng không tha. Ở cạnh lâu ngày mới thấy, bản tính ưa bay nhảy của Nhan Đạ đúng là không giống tiên tử cho lắm. Về sau, quả nhiên nàng cũng không còn là tiên tử nữa.

“Con cứu kỳ Nam Cực Tiên Ông nuôi vừa to vừa sung sức lại còn mọc cả râu...”

Theo hắn biết thì cứu kỳ là chủng tộc còn sót lại từ thời thượng cổ, do dục vọng ít ỏi mà dẫn đến cận bờ diệt tộc, sung sức nổi mới là chuyện lạ. Nhưng hắn không muốn phản bác nàng.

“Hôm qua ta lại bị sư phụ mắng, người nói cứ đà của ta năm trăm năm nữa cũng chưa lên được thượng tiên, làm như ta thêm không bằng...”

Ứng Uyên không khỏi trộm nghĩ, năm trăm năm đã là nói bót. Hắn ước tính một ngàn năm nữa nàng cũng chưa thành thượng tiên nổi, nhưng cố dần lòng không nói ra.

Nhan Đạ rất thích trầm hương, thường xuyên mang trầm vừa làm sang đốt cho hắn. Ngày qua ngày, những lúc mất đi thần trí ngày một ít dần, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến, phải chăng sự hiện diện của ai đó đã thành một lẽ hiển nhiên. Phàm đã tu đạo không thể có thêm trôi buộc tư tình, hưởng hồ thế gian có gì là vĩnh hằng bất biến, cũng như hắn từng là Thanh Ly Đế Quân, cũng có thể trở thành kẻ trắng tay.

Ứng Uyên dò dẫm trong bóng tối, khi tông đồ ghé, khi thì va vào thành cửa, dường như hương hoa sen dịu dịu xung quanh là tia sáng cuối cùng trong màn tối dày đặc, giúp hắn kiên trì tiếp tục, chưa một lần kể khổ. Có lần hắn hỏi vu

vợ, có phải đến mùa sen nở rồi không, Nhan Đạm làm bầm kêu ca, rằng ao sen ngoài cửa sổ không nở hoa hồng mà toàn hoa trắng, khó coi chết được.

Xưa nay hẳn không bỏ thời gian nghĩ những chuyện viển vông, nay hai mắt đã hỏng, chỉ bằng tập dần sống trong bóng tối.

Nhưng rồi một sớm thức giấc, ánh nắng lọt qua khung cửa sổ chạm hoa, chói đến Ứng Uyên thiếu điều không thể mở mắt. Ánh sáng tuôn rơi trên người Chi tiên tử Chỉ Tích, nàng hơi cúi đầu, chiếc cổ thon dài thanh tú, điệu bộ duyên dáng. Ứng Uyên nhắm mắt, lại mở mắt, tự nhiên nhớ lời Lăng Hoa Nguyên Quân: Trừ trái tim tứ diệp hạm đậm ra, không phương thuốc nào chữa lành được đôi mắt cho hẳn. Nói vậy, hai mắt hẳn hiện giờ đã được đánh đổi bằng gì, tim của Chỉ Tích, hay là thứ gì khác?

Sau khi dọn về tiên dinh, mọi thứ dường như lại trở về như cũ. Thời gian hẳn không có mặt văn thư tồn đọng không ít, có lần rảnh rỗi đi ngang Địa Nhai Cung, vào dạo một vòng, thấy cả kho sách đồ sộ không một bóng người. Từ đó cũng không đặt chân đến thêm lần nào.

Mọi thứ dường như vẫn có chút khác biệt so với trước kia. Thỉnh thoảng yên tĩnh một mình chợt có cảm giác đứng ngồi không yên, thềm gặp ai đó, thềm nghe tiếng ai bên tai trò chuyện, nói gì cũng được, cho dù toàn những chủ đề linh tinh nhăng cuội. Thỉnh thoảng đang chăm chú xem văn thư chợt cảm thấy có ánh mắt chăm chú nhìn mình, nhưng vừa ngẩng đầu thì thứ cảm giác đó đã tan biến.

Cuối cùng có lần hẳn bắt gặp Chỉ Tích đang đứng bên bàn, mắt như có điều nghĩ ngợi quan sát mình, gặp ánh mắt hẳn cũng không hề vội vàng lảng tránh.

Ấn tượng của Ứng Uyên về Chỉ Tích xưa nay rất tốt. Nàng là tiên tử trông coi tế lễ, còn hẳn phụ trách hưng thịnh của các vương triều nhân gian, vốn dĩ đã có can hệ. Bạch Luyện Linh Quân có lần đùa rằng nếu ở phạm giới, thế nào bọn họ cũng là người một nhà. Chỉ cần hai người liệu trong lo ngoài chung sống hòa thuận, gia tộc này sẽ không sợ sa sút.

Có lẽ nhờ có mối liên hệ này, ít nhiều tạo nên cảm giác gần gũi.

Nếu thật sự chính Chỉ Tích đã dùng nửa quả tim đổi đôi mắt cho hẳn, vậy hẳn càng nên đối đãi với nàng tử tế hơn. Huống hồ Ứng Uyên cũng nghĩ không ra người làm việc này, ngoài Chỉ Tích còn có thể là ai?

“Muộn thế này rồi ngươi cũng không cần hầu mài mực nữa, về nghỉ sớm đi.” Ứng Uyên gác bút, lấy cặp nhíp cạnh ngọn đèn dầu gấp bắc đèn đã cháy cạn ra.

Chỉ Tích không nói gì, cúi người hành lễ rồi lui ra.

Chường Đẳng tiên tử đứng bên ngoài, trên tay là khay gỗ đựng chén trà, vừa hay chạm mặt Chỉ Tích khi nàng rời khỏi.

Ngày tháng thoi đưa, chớp mắt lại sắp đến tiên hội Dao Trì.

Vừa thắp ngọn đèn dầu trên bàn, Chương Đăng tiên tử vừa cắn môi dè dặt: “Đề tọa, tiên hội Dao Trì lần này, người định dẫn ai theo ạ?”

Ứng Uyên ừm khê: “Người không nhắc ta suýt nữa thì quên bằng mất”. Hắn tiện tay đặt một quyển văn thư sang trái, giọng đều đều: “Người dặn với Chỉ Tích một tiếng, bảo nàng ấy chớ quên”.

Chương Đăng buột miệng: “Đề tọa, nhưng người và Chi tiên tử...”.

Ứng Uyên nghe ra có điều khác lạ, ngẩng đầu nhìn: “Thế nào?”.

Chương Đăng ngần ngừ hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Nhưng Chương Đăng đối với đề tọa người... sớm đã mang lòng ngưỡng mộ, lẽ nào bấy nay người chưa từng để ý thấy? Vì sao Chỉ Tích thì được, còn Chương Đăng thì không? Nếu xét sớm muộn, nàng ta ở nơi này còn chưa đủ trăm năm, trong khi Chương Đăng từ đầu đã ở đây...”.

Ứng Uyên lại lấy một quyển văn thư từ bên tay phải, lật mở, giọng vẫn điềm nhiên: “Thiên đình vốn dĩ không được nhắc chuyện phạm tình. Người theo ta bao lâu nay, lẽ nào còn không rõ việc này?”.

“Nhưng...”

“Nếu đúng thật như người nói, vậy quãng thời gian ta ở Địa Nhai, người đã ở đâu?”

Sắc mặt Chương Đăng tích tắc trắng bệch.

Bấy giờ Ứng Uyên còn chưa biết vài lời này của mình có thể gây nên hậu quả gì.

Đến hôm tiên hội Dao Trì, giữa chừng Chỉ Tích có việc vội vàng rời khỏi. Ứng Uyên cũng không hỏi cặn kẽ, một mình đi dạo vòng quanh, đến góc rẽ, hắn thấy một bóng người rất quen đang kiễng chân với một nhánh sen chìa khỏi ao.

Ứng Uyên bước sang đứng sau tiên tử kia, giơ tay nắm lấy nhánh sen: “Sao lại một mình trốn ở đây? Cảm thấy bên kia ồn ào quá ư?”.

Đôi phương mặt vẫn hướng về ao sen, đến giọng trả lời cũng khô không khốc: “Không phải ồn, không thích lắm thôi”.

Ứng Uyên không khỏi sửng người. Giọng nói và giọng điệu này, có vẻ không giống Chỉ Tích cho lắm, nhưng nhìn dung mạo thì đúng là nàng. Hắn ừm khê, bảo: “Vậy chúng ta về thôi. Dao Trì mỗi lần mở hội phải mất dăm ba ngày, ít đi một hai người cũng không ai phát hiện”.

“Người nghĩ mình đang nói chuyện với Chỉ Tích chứ gì? Nhưng ta không phải Chỉ Tích.” Nàng tiến gần một bước, nụ cười trên môi còn lộ ra vài phần rạng rỡ: “Người nói, đợi khi mắt người nhìn thấy trở lại, nhất định sẽ nhận ra ta... Thì ra, cũng chỉ là câu đùa cửa miệng”.

Ứng Uyên một giây ngớ người, lời bật khỏi môi: “Nhan Đạm?”.

Hắn làm sao quên giọng nói của nàng, khi không thấy gì, chỉ có giọng nói này ở bên hắn trò chuyện giải sầu. Thế nhưng, ngoại hình của nàng và Chi tiên tử giống nhau như vậy ai nhìn vào cũng thấy ngay quan hệ giữa hai người. Nói vậy nửa quả tim sen kia...

“Cuối cùng người cũng nhớ ra rồi sao, vậy người định báo đáp ta thế nào?”

Ứng Uyên lại thoáng sửng người, chỉ biết đáp: “Người nói thế nào ta sẽ làm thế nấy... Người muốn thế nào?”. Cho dù bảo hắn móc mắt trả nàng, phé bớt tu vi đền nàng, chỉ cần nàng nói ra được, hắn đều sẽ chấp nhận làm.

Thế nhưng Nhan Đạm lại nói: “Khoảng thời gian đó... hình như ta đã phải lòng Ứng Uyên Đế Quân người”.

Ứng Uyên nhớ lại cách đó hai hôm, Chương Đăng tiên tử, cũng nói những lời tương tự, nhưng nay thình lình nghe từ miệng nàng, hắn cũng không rõ trong lòng có cảm giác gì: “Những lời bốn cột này không thể mang ra nói cho vui miệng được đâu”.

“Thứ lời bốn cột không phải để nói cho vui miệng, chẳng lẽ phải để nói cho thật nghiêm túc?”

Ứng Uyên những tưởng bản thân rất hiểu Nhan Đạm, nay mới biết mình căn bản dò không thấu tâm tư nàng. Trước đây nàng nói chuyện bao giờ cũng nhỏ nhẹ dịu dàng, có lúc còn hơi nhõng nhẽo, nhưng giờ trong lời nói lại có gai.

“Người vốn đâu phải thế này.”

Nhan Đạm cúi đầu lần nữa một lúc, rồi nói như ma đuổi: “Đế tọa, tiêu tiên xin cáo lui”. Khoảnh khắc nàng xoay người, Ứng Uyên kìm không được giơ tay cản, lòng như có thứ linh cảm, rằng bước chân này của nàng đặt xuống cũng chính là giã biệt. Nhan Đạm dừng chân, ngẩng đầu nhìn hắn. Đôi mắt trong suốt như lưu ly, rất giống cặp mắt của một con thú nhỏ hiền lành.

Hắn lắc đầu: “Người đi đi”.

Ứng Uyên cũng không rõ rốt cuộc bản thân đang nghĩ gì, nhiều việc dồn dập kéo đến khiến tâm trí hắn ngổn ngang. Sau cùng hắn quyết định trở về, ngờ đâu trên đường bắt gặp Chương Đăng nửa người lợt dưới luân hồi đạo, trong khi Nhan Đạm đang rút tay về... Vốn Chương Đăng đang bám lấy cổ tay nàng gắng cầm cự một cách khó khăn.

Sau cùng, Nhan Đạm một mực quyết nhảy xuống thất thế luân hồi đạo.

Thật ra Ứng Uyên biết rõ Chương Đăng tiên tử không phải do nàng xô xuống, Nhan Đạm tuy tinh nghịch nhưng không đời nào làm những việc độc địa này. Nhưng tình cảnh lúc bấy giờ, cho dù hắn có tin nàng cũng đành bất lực. Chỉ là hắn không ngờ nàng lại dám nhảy xuống.

Khi hắn kéo Chương Đăng lên, Chỉ Tích đứng cách đó không xa, đôi mày đẹp chau khẽ, ánh mắt trong suốt chăm chăm nhìn Chương Đăng tiên tử. Nàng

đến trước mặt Chương Đăng còn đang run lập cập, cười khẩy một tiếng, rồi xoay lưng đi thẳng.

Ngày hôm đó, Ứng Uyên trở lại Địa Nhai, nhắm mắt đi theo con đường đã thuộc nằm lòng, đến trước một cánh cửa sổ chạm hoa. Rất lâu rất lâu về trước, nàng từng lầm bầm kêu ca, rằng ao sen này hầu như chỉ nở hoa trắng, khó coi chết được, chẳng đẹp như sen hồng.

Khi ấy hấn cũng từng đứng bên ô cửa này, không khí ướp mùi hương sen dịu dịu, đứng được một lúc thì đã hết ngày.

Ứng Uyên đẩy mở cánh cửa đang đóng chặt, bỗng chốc thần thờ.

Ngoài cửa, cây tùm thành lùm, cỏ mọc tứ tung.

Hấn nhớ nàng từng miêu tả sống động hoa sen mùa này nở đẹp thế nào, khi nàng nói chuyện trong giọng nói có lẫn giọng cười, mỗi khi nhõng nhẽo nàng luôn kéo thật dài âm cuối.

Hóa ra lòng hấn có như ông này vẫn vương.

Lòng hoài vẫn vương, người chẳng cách nào gặp lại.

Ứng Uyên có khi xem văn thư từ sớm đến khuya, cưỡng không lại cơn buồn ngủ phải nằm gục bên bàn chợp mắt, nhưng rồi lại bị ác mộng đánh thức. Trong mộng Nhan Đạm nhảy xuống luân hồi đạo, hấn lại chưa lần nào kéo được nàng lên. Về sau ngay đến cảnh mộng này cũng chẳng còn, giữa mộng lung nhật nhòa, dường như có một đôi mắt đờm trĩu đau thương nhìn hấn rất hiền, sau đó gọi “Ứng Uyên”. Rất ít ai gọi hấn bằng cái tên này, ngay đến Nhan Đạm về sau cũng không dùng nữa, những người khác đa phần đều gọi hấn bằng “Đế tọa”.

Có những thứ kẻ cận sớm đã trở thành thói quen, tự nhiên là thế, cứ như bấy lâu nay vẫn luôn tồn tại, mãi đến một ngày bỗng nhiên vượt mất, bấy giờ ta mới phát hiện có những dấu vết đã không thể nào xóa mờ.

Một thời gian sau, Chương Đăng tiên tử vi phạm thiên quy bị phạt xuống phàm.

Lại vài ngày sau, Ứng Uyên Quân xuống phàm lãnh kiếp, hấn đã chọn thất thế luân hồi. Sáu kiếp ở nhân gian chưa một lần gặp được mặt nàng, tận đến kiếp thứ bảy.

Người hấn thiết tha đêm ngày mong tìm lại, thật ra sớm đã cận kề, chỉ là hấn bấy lâu nay chẳng hề hay biết.

Việc đáng buồn nhất trên thế gian này, chính là dốc hết tâm trí theo đuổi một thứ, để rồi cuối cùng khoảng cách ngày một kéo dài. Rõ ràng mong xích gần thêm một chút, gần thêm chút nữa, vậy mà không rõ rốt cuộc sai sót ở đâu, cứ thế càng đi càng xa.

Lục Cảnh bước lên trước, chấp tay khom người, thưa khẽ: “Đế tọa, chôn phàm tục không hợp nán lâu, mau chóng trở về Thiên đình thì hơn ạ”.

Đường Châu “ừ” một tiếng, nhưng vẫn chưa nhích chân nửa bước.

Lục Cảnh thấy lạ, vừa ngẩng đầu nhìn lập tức hốt hoảng: “Đế tọa mắt của người...”.

Đường Châu giơ tay ấn chặt hai bên thái dương đang không ngừng co giật đau nhức, một vết máu đỏ tươi từ khóe mắt chậm chậm chảy xuống, men theo một bên mặt từ cằm nhỏ xuống áo. Hắn lấy tay quệt qua khóe mắt, nhìn lòng bàn tay, mũi bật một tiếng cười khê: “Được, ta trở về thôi”.

Sau cùng hắn ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhan Đạm cúi người quỳ gối, cẩn thận ôm lấy Dư Mặc, khuôn mặt nghiêng nghiêng, đôi rèm mi rủ xuống che khuất hai mắt.

Nhan Đạm cố nhích người thật khê, để Dư Mặc gối đầu lên gối mình. Chưa nằm ngay ngắn thì Dư Mặc đã ngồi bật dậy, một tay chống đất, không nhìn được bật ho liên hồi, sau mỗi tiếng ho là máu tươi trào khỏi kẽ tay đang bịt kín miệng, ho hết một tràng mới dứt.

Nàng còn chưa kịp thở phào thì đã thấy hắn bỗng nôn ra một ngụm to máu, như cầm không xuể, mặt đất rất nhanh đã thành một vũng máu lớn. Nhan Đạm hoảng hồn, vừa một tay ấn trên lưng Dư Mặc, toan dùng yêu thuật giúp hắn trị thương, miệng vừa không nén nổi gọi to: “Tử Lân, người mau qua xem, ban này người ra tay mạnh như vậy...”.

Vừa rồi nàng vốn định ngăn cản Dư Mặc. Hắn muốn dùng sức của một mình mình đương đầu với tiên lực của thần khí Địa Chi, giới lăm kết cục cũng chỉ thiệt cả đôi bên, hướng chi tình hình trước mắt dù đích thân sư tôn nàng tới nơi cũng phải khoanh tay chịu trói. Nhan Đạm chưa kịp cười gió cất mình thì Tử Lân đã vội vàng lao đến kéo lấy nàng, hung dữ gầm quát: “Chút bản lĩnh này của người căn bản ngăn không nổi Dư Mặc, xen vào chỉ tổ rối thêm! Đứng sang một bên cho ta!”.

Xưa nay nàng chưa bị mắng thế này bao giờ, mặt tức thì thộn ra, hoàn hồn đã thấy Tử Lân nhắc bổng người lên không trung. Dư Mặc yêu pháp hao kiệt, vốn đã như ngọn đèn cạn dầu, Tử Lân xông tới một chưởng đánh thẳng vào lồng ngực hắn, đánh tan toàn bộ yêu khí tích tụ trước đó.

Nhan Đạm trông rõ rành rành, sững sờ chôn chân tại chỗ.

Tử Lân cúi người dùng vai đỡ lấy Dư Mặc, vác hắn nhẹ nhàng đáp đất, rồi ném người lại cho nàng: “Xem chừng hắn, ta đi thu dọn tàn cuộc...”.

Nhan Đạm ôm Dư Mặc, giơ tay sờ thử lồng ngực hắn, thấy bên dưới vẫn còn đập, nhưng cả người hắn lại lạnh toát. Nàng biết Tử Lân không phải cố ý đã thương đối phương, khi đó chỉ còn cách này mới ngăn nổi hắn. Nhưng Dư Mặc vốn đã bị thương vì thần khí, sao còn chịu nổi thương tổn chất chồng thế này?

Dư Mặc gạt tay nàng ra, giọng yếu ớt: “Không liên quan đến Tử Lân, khụ khụ, người cũng không cần tốn sức giúp ta trị thương... Ta còn cầm cự được...”.

Vẻ mặt hần lạnh nhạt, xem ra là còn giận nàng ban nãy đã bảo vệ Đường Châu.

Nhan Đạm cũng chẳng phải lần đầu chọc giận Dư Mặc, nhưng chỉ riêng lần này, nàng nghĩ mãi cũng không ra nên cúi đầu nhận lỗi thế nào. Nàng không khỏi nghĩ thầm, nếu biết Đường Châu chính là Ứng Uyên đầu thai xuống nhân gian, liệu nàng có còn lựa chọn như đã làm không? Càng nghĩ lòng càng nôn nóng, mấy lần hé môi chực nói, nhưng lời tới cửa miệng sau cùng vẫn thốt chẳng thành.

Xưa nay nàng vốn léo mép lạnh mồm, chuyện nhăng cuội cũng có thể nói thành thật đến sáu bảy phần, thế mà hiện giờ một câu cũng không nói nổi.

Lát sau, chợt nghe Dư Mặc buông tiếng thở dài, lời nói khẽ đến gần như không ra hơi: “Nhan Đạm, người khóc rồi...”.

Nhảm nhí, nàng làm sao khóc được? Nàng khi đó đã quyết định, về sau sẽ không nhỏ thêm một giọt, nước mắt nào nữa.

“Thấy người khóc, trong lòng ta ngược lại rất vui...”

Nhan Đạm ngớ người, ngẩng đầu nhìn hần.

“Thế nhưng.” Dư Mặc giơ tay quạt nhẹ qua má nàng, gương mặt uể oải đầy vẻ bất lực, nói khẽ: “Thế nhưng, sao người lại vì ta mà khóc được kia chứ?”.

Da Lan Sơn Cảnh cuối cùng vẫn bị hủy hoại.

Nước hồ cạn khô, cỏ hoa cây cối bị nhỏ bật rễ, núi đá đổ nát, cảnh tượng không thể tan hoang hơn.

Đan Thục ngồi trên tảng đá sứt sứt mũi, đôi tai trên đỉnh đầu cụp rũ, hai mắt đỏ hoe nhìn góc đào gãy thân nằm cạnh chân mình, nghẹn giọng nói: “Cái cây này là đệ trồng đó, giờ gãy mất rồi...”.

Nhan Đạm xoa xoa đầu nó, ngồi xuống bậc đá đối diện: “Không sao, đợi đến đầu xuân năm sau vẫn trồng cây mới được mà”. Da Lan vốn nằm ở vùng Mạc Bắc hoang vu, nay mất đi tiên khí của Địa Chỉ, xem ra sẽ không thể nào khôi phục cảnh trí vốn có.

Chỉ là nàng không tài nào giữ bỏ được một suy nghĩ. Nếu không phải nàng một mực muôn cùng Đường Châu đi tìm thượng cổ thần khí, nếu không phải cuối cùng nàng đã ngăn kiếm đó của Dư Mặc, Da Lan Sơn Cảnh cũng đã không bị phá hủy.

Đan Thục nhồm dậy, vừa hì hục kéo lê cây đào, vừa cười tươi nói: “Vậy giờ đệ đi đào cái lỗ trồng nó vào, năm sau vẫn có đào ăn hi hi hi...”.

Nhan Đạm nghe nó cười hi hi tay chân lóng ngóng lôi thân cây đi khỏi, từ từ gục trán xuống gối. Chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân, giọng Tử Lân truyền tới: “Ngày thường luôn mồm chúa công chúa công thắm thiết lắm, giờ sao chỉ biết ngồi đực ra đấy?”.

Nhan Đạm “ờ” một tiếng, vẫn ngồi yên bất động, thấp giọng đáp: “Nhưng Dư Mặc hẳn còn giận ta. Hơn nữa đợt này ta làm sai bao nhiêu là việc, sao còn có thể...”.

“Ám sát tiên quân của Thiên đình là trọng tội, nếu không phải người ngăn kiếm đó, Dư Mặc nhất định đã mất mạng. Hay là người cảm thấy, tính mạng của Dư Mặc vẫn không quan trọng bằng một Da Lan Sơn Cảnh?” Tử Lân bước qua chỗ nàng, ngoái đầu nhìn lại, “Mọi người từ từ nghĩ cách, sớm muộn rồi cũng biến nơi này trở về được như cũ, người nói có phải không?”.

Nhan Đạm ngược đầu, chân tình đáp: “Tử Lân, quen biết bao năm, thế mà trước giờ ta không nhận ra người là người tốt”.

Tử Lân sầm mặt tỏ ra ghê tởm: “Ta không phải Dư Mặc, chiêu này của người ta còn lâu mới mắc bẫy, còn nữa người ta yêu là Lâm Lang, người không cần nằm mơ tưởng bỏ”.

Nhan Đạm làm bộ thờ dài, khẽ nhún vai: “Ta cũng chẳng yêu chuộng gì rùa núi, huê nhau cả làng”. Nói dứt câu nàng nhảy lên bậc thềm, co giò chạy tới trước phòng Dư Mặc gõ tay gõ cửa. Nàng không khỏi nghĩ, rốt cuộc là từ khi nào sau khi rời khỏi Cửu Trùng Thiên, mình đã nhận ra thật ra thế gian này tốt đẹp biết mấy? Có thể chọc ghẹo tiểu lang yêu Đan Thục, có thể chế giễu thân thể của Tử Lân, có thể mỗi khi Tử Lân hô hào đòi rút gân lột da mình chạy đến nắp sau lưng Dư Mặc, tháng ngày êm ả trôi, không phải đau lòng không phải rơi lệ...

Ít lâu sau, Bách Linh mở cửa phòng, thì thào bảo: “Son chủ ngủ rồi, người vào đi, đừng làm ồn”.

Nhan Đạm gật đầu, rón rén đi đến cạnh giường, nghe tiếng Bách Linh khẽ khàng khép cửa lại sau lưng.

Nàng ngồi xuống cạnh mép giường, chìa tay kéo lại góc chăn vốn đã được cài gọn gàng, rồi rón rén chạm khẽ lên đôi mắt đang khép chặt của hắn, lòng bàn tay cảm giác được đôi hàng mi bên dưới đang khẽ run run: “Những lời người nói hôm trước... không phải ta xem như chưa từng nghe thấy. Chỉ là ta không biết... thật tình không biết phải nói thế nào với người...”.

Nhan Đạm cảm thấy cổ họng khô khốc, hồi lâu sau mới tiếp: “Ban nãy Đan Thục nói, bây giờ nó đi trồng một cây đào, năm sau còn muốn được ăn trái đào do chính tay mình trồng ra. Mọi người ai nấy đều rất thích nơi này, bao năm nay ta chứng kiến vô số yêu tinh chọn ngụ lại đây, náo nhiệt vô cùng... Nơi này cũng là nhà của ta, dù nay đã bị phá hủy, ta cũng không thể ngoảnh mặt làm ngo”.

“Trước đây ta từng bỏ trốn khỏi Thiên đình, là vì... một người, ta không dám đối mặt, chỉ biết trốn. Bây giờ ta cứ tưởng dám nhảy xuống thất thế luân hồi đạo thì ghê gớm cỡ nào, thật ra vẫn chỉ là kẻ yếu đuối.” Rèm mi Dư Mặc khẽ run.

Nàng biết đối phương còn đang thức, có lẽ là hẳn không muốn đếm xỉa đến nàng. Thế này cũng tốt, ít ra những lời khi mặt đối mặt nói chẳng thành câu nay đã có thể nói rành rọt, “Dur Mặc, ta phải đi rồi”.

“Ta muốn lên Thiên đình một chuyến, giải quyết dứt điểm mọi việc.” Nếu sự tình có biến chuyển thuận lợi, nói không chừng sẽ có cách dựng lại Da Lan Sơn Cảnh. Nàng đã hứa với Đan Thực năm sau sẽ cho nó được ăn quả đào do nó chính tay trồng, phải là quả đào căng mọng nước, vừa to vừa ngọt.

“Không lâu đâu, ta sẽ mau chóng trở về.” Nơi đây là nhà của nàng. Dù có đi xa, nhất định rồi cũng về lại nơi này.

Nhan Đạm đứng dậy, nhẹ giọng nói, ta sẽ trở về nhanh thôi.

Lúc đến chẳng vật tùy thân, khi đi cũng vội vàng.

Ngoảnh đầu nhìn lại mới nhận ra, hai mươi năm qua thật ra đã ngấm sâu vào tận xương tủy. Mỗi một nơi đều lưu lại dấu vết, mỗi một ngày, mỗi một khoảnh khắc đều ghi nhớ trọn vẹn trong tim. Bấy nhiêu với thời gian tám trăm năm đằng đẵng nơi Dạ Vong Xuyên còn sâu nặng hơn.

Nhan Đạm chẳng gói ghém hành trang, không cần thiết nàng cũng sẽ không lưu lại Thiên đình quá lâu, nơi đó đã là chốn cũ.

Hai mươi năm ở Da Lan Sơn Cảnh, thật ra là nàng dựa dẫm vào Dur Mặc. Thiếu thứ gì, không cần nàng bận tâm, tự động sẽ có thêm. Gây ra họa, thè thè lưỡi xong nàng liền lẩn mất dạng, sau cùng cũng là Dur Mặc lẳng lặng giúp nàng thu dọn hiện trường. Nhưng có ai vì thiếu một người mà không sống nổi, có ai vì một kẻ không thân thích mà bỏ ra nhiều như vậy?

Nàng đối với một số việc thật ra đặc biệt nhạy cảm, huống hồ đối phương lại là Dur Mặc.

Ứng Uyên là chấp niệm đầu tiên trong lòng nàng, là nét bút sâu đậm nhất. Dur Mặc thì không như vậy.

“Người muốn bỏ đi vào lúc này? Người... vậy là ý gì?” Bách Linh thỉnh linh trọn to hai mắt, như có phần không tưởng tượng nổi.

“Ta phải lên Thiên đình một chuyến, nhiều nhất hai ba ngày sẽ trở về.”

Bách Linh ngó người, vội vã mở miệng: “Nhưng, nhưng một ngày trên Thiên đình bằng một năm dưới phạm giới hai ba ngày của người không phải sẽ là hai ba năm sao, người đi lúc này còn sơn chủ thì sao?”. Nàng hít một hơi, dứt khoát nói thẳng: “Nhan Đạm, thời gian này sơn chủ người nhất định muốn có người ở bên. Lẽ nào người một chút cũng nhìn không ra sơn chủ người rất thích người?”.

Nhan Đạm cười gượng: “Ta biết”.

Nàng làm sao quên được nét mặt khi ấy của Dur Mặc, nét mặt khi hẳn nói câu: “Thế nhưng sao người lại vì ta mà khóc được.” Nếu nàng còn không hiểu tâm tư hẳn, thế thì đến kẻ ngốc cũng không bằng.

“Người biết, người đã biết thế sao còn nhất quyết bỏ đi giữa lúc này?!” Bách Linh mày liễu dựng ngược, vẻ tức giận chầm chầm dâng trào trên gương mặt.

“Đủ rồi, Bách Linh, để nàng ấy đi đi.” Một giọng trầm, điềm đạm truyền tới, Dư Mặc người khoác áo choàng đen, sắc mặt nhợt nhạt nhưng mày mắt sáng rõ, xoay đầu nhìn Nhan Đạm mỉm cười: “Tuy không biết lần này người phải đi bao lâu... nhưng nếu cuối cùng người vẫn thích nơi đó, thì cứ việc ở lại. Đương nhiên Da Lan Sơn Cảnh vẫn rộng cửa chào đón người, những lúc không vui có thể về ở vài ngày được chứ?”

Nhan Đạm ngẩn người, lắp bắp mở miệng: “Nhưng Dư Mặc giờ tay véo nhẹ lên chóp mũi nàng, cười bảo: “Ta cũng chẳng để tâm đến độ như Bách Linh nói. Người không ở đây sau này ta tha hồ được thanh nhàn”.

Thần thái hẳn so với ngày thường chẳng có gì khác biệt. Nhan Đạm nhìn hẳn đăm đăm, hy vọng nhìn ra dấu chỉ là chút xíu khác thường cũng tốt. Tiếc thay một gợn cũng không có.

“Sau này lỡ tai ắt được thanh tịnh rồi, chẳng còn ai ưa nghịch phá gây chuyện ỏm tỏi như người, ta cũng không phải vì người mà xích mích bất hòa với Tử Lâm.” Chỉ là, nhất định sẽ thấy cô đơn.

Nhan Đạm ử dột “ờ” một tiếng, giọng ỉu xiu: “Vậy ta đi đây”. Tuy từng câu từng chữ Dư Mặc nói đều là sự thật, nhưng nàng nghe vào trong lòng không dễ chịu nổi.

Dư Mặc dõi theo bóng lưng Nhan Đạm khuất dần, ôm ngực ho mạnh hai tiếng, chợt nghe Bách Linh lên tiếng hỏi: “Sơn chủ, người rất, rất thích Nhan Đạm có phải không?”

Dư Mặc nhìn nàng, cười đáp: “Phải”.

Bởi đã nặng lòng, mới không muốn làm tổn thương nàng. Bất luận khi nào, đều không muốn khiến nàng khó xử.

Tình có thể sinh dục, nhưng dục lại không thể sinh tình. Năm lần bảy lượt bạo ngược cưỡng ép, đây không phải là yêu.

“Bách Linh, nếu nuôi trong đầu suy nghĩ này, cuối cùng lại thành ra ép uổng đối phương, đây là bức ép. Ta không muốn bức nàng ấy.” Dư Mặc khẽ thở dài, “Ta biết bấy lâu nay trong lòng Nhan Đạm vẫn còn nhớ đến Ứng Uyển Đế Quân. Là ta đã đến quá muộn”.

Nếu như sau cùng Nhan Đạm lựa chọn trở về, thế thì hãy để hẳn được thấy nàng sống những tháng ngày vui vẻ cười đùa, vô ưu vô lo.